

De Dalai Lama bezoekt de ashram

De eerste keer dat ik de Dalai Lama ontmoette was in de ashram in Poona, een paar maanden nadat Osho zijn lichaam had verlaten in 1990.

Op een ochtend zat ik een brief te schrijven op een terrasje in de ashram, niet ver van de toegangspoort. Opeens hoorde ik iemand roepen: 'Hij komt! Hij komt!' Ik vroeg me af voor wie die enthousiaste uitroep kon zijn, die je vroeger meestal alleen hoorde als Osho in aantocht was. Ik deed mijn schrijfgerei in mijn zijtas en snelde naar de poort. Op dat moment stopten daar twee witte Ambassador-auto's, vol Tibetaanse monniken in hun rode gewaden. Uit de voorste stapte de Dalai Lama, die toen nog veel jonger en kwieker was. Ik kon mijn ogen niet geloven. Een kleine delegatie Inner Circle sannyasins ontving hem en maakten snel met hem een kleine ronde door de ashram, terwijl ze hem van alles wezen en uitlegden. Bijna in looppas, want de Tibetaanse leider leek weinig tijd te hebben. Later hoorde ik dat hij eigenlijk helemaal geen tijd had voor dit bezoekje op uitnodiging, maar uit compassie toch even aanwipte.

Vrijwel niemand wist van dit bliksembezoek af. Sannyasins, lopend, zittend, pratend, werkend, keken verbaasd en verrast op naar dit voortsnellende groepje met in hun midden de Dalai lama. Velen stopten meteen hun bezigheden en volgden enthousiast zodat er al spoedig een grote groep ontstond. Ook ik wilde bij de grote Lama zijn en zijn energie voelen. Ik zag kans om door een paar bosjes heen te breken en me direct aan te sluiten bij de ashramdelegatie die hem begeleidde. Niemand lette op mij. Met de Dalai Lama voorop snelwandelden we terug naar de auto's bij de poort. Daar bleef de Tibetaanse leider staan om de sannyasins die om hem heen stonden snel een hand te geven voordat hij instapte. Ook ik kreeg een hand. De auto's reden snel weg.

Het bezoekje had hooguit een kwartier geduurd. Slechts een kwartier? Ik voelde me daas, alsof ik uit een film was gestapt, die te snel was afgedraaid en te vroeg afgelopen. Ik voelde een hevige ontroering en wilde alleen zijn om deze ontmoeting nog lang na te proeven.

De ashram had een zen-tuin met verborgen meditatiehoekjes en langzaam liep ik naar zo'n plekje toe. In mijn hoofd draaide ik de film vertraagd af. Wat een ongelooflijk toeval dat ik op het juiste moment binnen gehoorsafstand van de poort zat te schrijven. En mijn spontane reactie, waardoor dit cadeau mij toeviel. Toeval! Toeval is een ander woord voor het goddelijke had iemand mij eens verteld.

Ik keek naar mijn rechterhand. Die had de hand van de Dalai lama gedrukt. Nog steeds voelde ik de ontroering. Deze handdruk zou ik nooit vergeten.

Een paar jaar later stuurde een sannyasin een foto met mij (wit haar, baard) naast het hoofd van de ashram en de Dalai Lama. Een leuke verrassing!

Uit het boek: 'Onderweg – Avonturen en inzichten van een wereldreiziger.'

Door: Sanatan de Jongh Swemer.